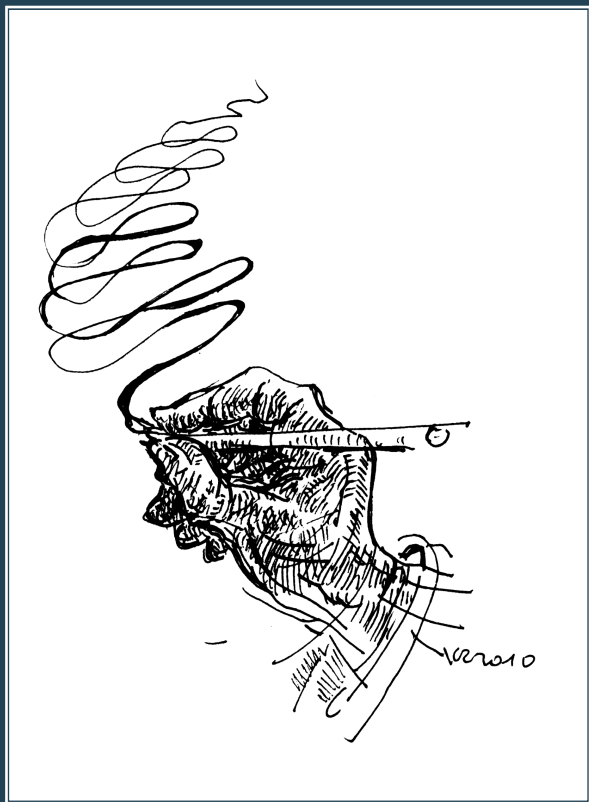

Szigeti Lajos

Végtelen jel

Szigeti Lajos (Szabadhídvég, 1940. október 17.) költő egyetemi tanulmányait Budapesten, az ELTE Bölcsészettudományi Karának magyar–angol szakán végezte, 1964-ben. A tanári diploma megszerzése után felsőoktatási intézményekben tanít, idegennyelvi intézet munkatársa. 1977-ben mutatja be az Élet és Irodalom hetilap kilenc verssel, majd közlik a jelentősebb országos folyóiratok és napilapok is. Angolul hét költeménye jelenik meg az *In Quest of the 'Miracle Stag': The Poetry of Hungary* (Vol. II.) antológiában (Atlantis–Centaur/Framo Publishing, Chicago). A bolgár *Vezni* (Mérleg) – 2008 című antológia hat versét hozza. Több idegen nyelvre fordított verse olvasható honlapján: www.szilaj.hu. Szülőfaluja díszpolgára (1993), az Aquincumi költőverseny babérkoszorú az aranyzalaggal díjának nyertese (1998). Irodalmi és művészeti társaságok tagja: Magyar Írószövetség, Pen Klub, MAOE, Berzsenyi Dániel Társaság.

Szigeti Lajos
VÉGTÉLEN JEL

Szigeti Lajos

Végtelen jel

Versek
2007–2010

HUNGAROVÖX KIADÓ
Budapest, 2010

A könyv kiadását támogatta a Prime Location Bt.

A kötet illusztrációit és a borító grafikáját

König Róbert készítette

A szerző portréja **Tálas Róbert** felvétele

© Szigeti Lajos, 2010

A Hungarovox Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-9908-60-4

Hungarovox Bt.

1137 Budapest, Radnóti Miklós u. 11.

Telefon/fax: 340-0859

Mobil: 06-20-585-8212

www.hungarovox.hu

E-mail: info@hungarovox.hu

Felelős kiadó: a kiadó vezetője

Felelős szerkesztő: Kaiser László

A borító nyomdai kivitelezése:

atlantis

Telefon: 06-70-378-5110

Nyomtatás: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Magyar Árpádné

NAPSZÉLBEN

Kör

Önmagába visszatérő görbe
vonal vet hurkot, végtelen jelet: ∞
égitetek látszólagos mozgása,
jövendőmondó csillagok állása,
multiverzum vesz körbe.

Égöv, egyenlítő, föld körüli pálya
saját farkába harap,
360 fok – időkör, év számlálója a nap,
állandóság a változásban,
tökéletesség, örök harmónia,
lett mágikus gyűrű, körkörös védelem,
porond, körtér, nomádok kerek sátra,
a téridő egység szimbóluma,
a gömbbe forduló ég jele.

Középpontban az Isten,
körül a teremtett világ,
újjáéled a kör, négyszögesítve,
átlépni tilos, bekerít vagy kizár,
körtánc, körmenet s ha egy csillag lefut,
ránk tör az ember kozmikus magánya,
a meddő úr, a nulla, nagy semmi,
roppant örvény keringtet – *fekete lyuk*
– mindenség szemétládája,
de a fényt úgysem tudja elnyelni.

Kitekintés

A túlméretezett világűr,
örökmozgó csillagrendszerek,
ismeretlen, sötét energiák
istenfélelmet ébresztenek.

Távcső pásztáz, kaleidoszkóp
rendet rak színjátzó káoszból,
mint mikor kapcsol nyíló elme.

Ne nézd, hogy csonkig ég a napvilág,
s elvész – habár történelmet csinált –
„mindennek mértéke: az ember”.

Távolságok

Tíz dimenziós tartományban
földön kívüli észlényt keres
az emberi értelem –

Hol más az anyag létformája,
mértani ábra, számsor, képlet
adhat-e rólunk képet?

Itt, a kozmosz középpontjában
műtárgy szólít meg, kotta beszél
s a vers, a líra zenél.

Credo

Istenhez vezet minden út,
más igazság hamis –
az égi abszolút,
a földi relatív.

Bocsánatos bűn s gonosztett
– örökké vétkezünk,
ég-föld paternoszter
térül-fordul velünk.

Porlepte múlt

Őskertünk virágegyetem,
ahol csak csonthéjas terem.
Áll gaz fölverte udvaron,
'kiment a ház az ablakon',
éléstár: volt-nincs élelem,
a pince nyirkos félelem
– üres családi sírkamra,
ajtózár nyelvel kiakadva –
mennyi ujjlenyomat kincsen,
zöldes sárgaréz kilincsen,
félszemű kulcslyuk kandikál,
rést fűrészel a napsugár –
dugába dőlt kocsikerék
abroncsát levetette rég,
öreg időt jár a rosta,
dült szita magát pofozza,
bogár fenhet kaszapengét,
csorba sarlót, veszett fejszét –
muzeális érték, kegytárgy
néhány rozsdamarta szerszám;
szögesdrót-sündisznó amott
gömbölyödik, csak tetszhalott,
verdes pókhálóba göngyölt
csüngőlepke, szűcsmoly röpköd,
száll macska-egér harc pora,
denevér számol sarkokat,

hol padlásfölgjáró ásít,
foghíjas létra fölmászik,
talál aszalt szőlőfürtöt,
hasbeszélő kéménykürtőt
– kísért haldokló sóhaja,
lenne még utolsó szava.

Holdvilágnál

Olvasok holdvilágnál,
írok agytekervényre,
őrtüzek, égi ábrák
messzelátó színeképe,
jelkép-oltár, mandala
hangol a mindenségre.

Mágneses erővonal
mentén a vasreszelék,
higanycseppek gyöngysora
összetart, fölfűzve szép –
művészet, fényes szavak
tükrébe nézünk-e még?

Turistaút

Hegy nyergében felhő
ereszkedik a mélybe,
kőcsipkés hegyoldalon
minden fa létrafok –
nagy az ég meredélye,
a piros sárgára,
aztán zöldre vált;
bőg az agancsos erdő,
másképpen intonál
minden énekes,
vadak vesszőfutása
keríti a füzest,
toprongy madárijesztő
legyint a károgaszra.

Ahogy a messzi táj
tarka terepszínt vesz fel,
a hegyóriás visszanez,
gomolygó köd szítál,
útjelzőm mohás sziklarés,
kibélelve rejtett
szerelmes üzenettel.

Hitvalló

B. I. emlékére

Szent dolgok híve
a költő, azért lázong –
lyukas szíve
forradalmi zászló.

Széljárás

Szendereg, újságot lapoz,
fövenyparton forog a szél,
vízre bocsát egy gyors papírhajót –
indul habtajték vitorlásversenyén.

Könyv próbálgatja szárnyait,
napszemüveg, úszóhólyag,
strandpapucs, fürdőköpeny szállna, mint
farvízen sirályhad, hánykódó bója.

Hullámlovas, vihardadár
betűket ró kék háttérre,
félmeztelen napozó múzsa vár,
habokból kelt ki, szellő bomol érte.

Kaktuszok közt

Sivatag föltámadt őslényei,
rettentő borzas szörnyek
(ők is Isten teremtményei)
üvegházat tartó oszlop-
kaktusz, sok változó csodakaktusz,
zömök és karcsú,
óriás vagy törpe
tövíses gömbök,
kard, kötél, korbács,
csavart, gyűrött, papsapka formák.

Egy éjszakás az éjkirálynő illatos,
bibés sziromcsodája
(lesheti sörtekontyos őszapó
– nem hághat viráglétrára)
tűzhányók lávatalaján bemutatott
hófehér áldozat – a Föld imája.

Indiánok húskapcsos éléstára,
bő levű pozsgás ment meg a szomjhaláltól,
kábitó- vagy szépítőszer
sűrűn csurran-csöppen,
mint a jótékony Aloe Vera mákony.

Ilyen pányvacövekhez köti a homokvihar
tölcsért formáló sátrait –
tüskét növesztő társaim,
kínkeserves létetek árva virága
tüntet, mint zászló vagy kokárda.

Bogaras

Pincebogár él sötétben,
nehézkedő kő alatt
nyüzsgő nyüvek, bogarak
mehúzódznak észrevétlen
s fa odvában, csutaszárban
bábállapot: pete, lárva
fészkel, – lesz futó, bábrabló,
pattanó, díszbogár, barkó.

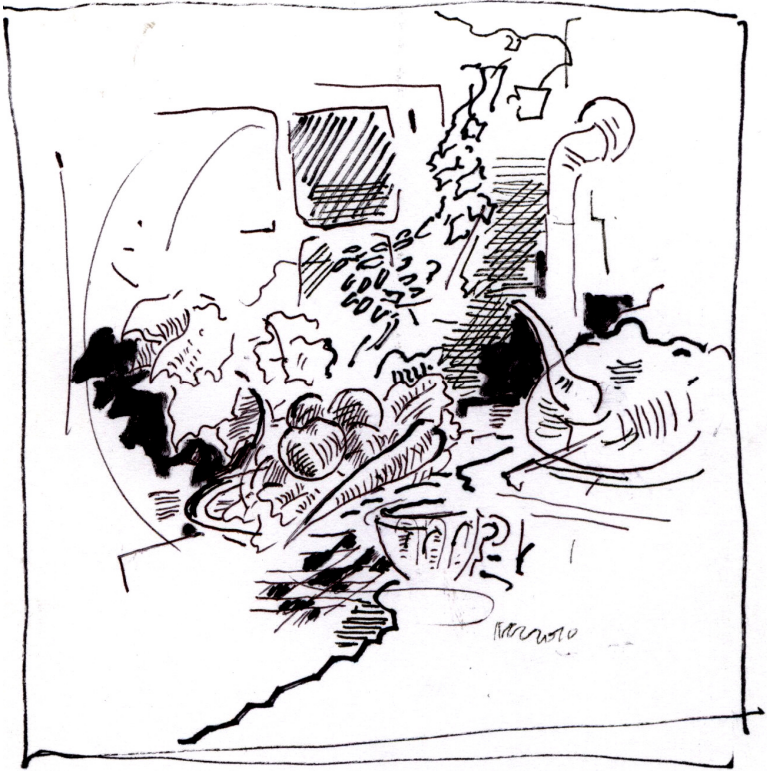
Nyitott hangár: virágfészek,
rét kínálkozik reptérnek,
egy tűzlepke szárnyat próbál,
hétpettyesért lehajolnál;
halhatatlanság jelképe
– szkarabeusz őfelsége
vonul, mintha ott se volnál.

Csendélet galéria

Az élet csendje: kép –
tárgyak testbeszéde,
ember-növény, ember-állat
lelkesül – mesteri vonalvezetés,
játszik a teljes színskála.

Zöltség, gyümölcs frissnek látszik,
megvillan a kés,
a vaksi pápaszem visszanéz,
egy öblös váza kivirágzik.
Forrásponton háborgó teával
törékeny csészének udvarol a kanna
(nincs lelke, csak párája)
két dimenziós keretben hogy maradna?

Vízfesték, tempera, olaj
fény-árnyék mozgóképek
vetítik vászonra vázlatosan
a mindenséget,
látható világunk szellemi lényegét.

Madárvilág

Hüllőktől származó, de nem
csúszómászó fajok,
levegő urai – szárnyasok,
gyors röptű, toll könnyű,
törékeny csontszerkezetek,
tüdőhólyagocskák, légkamrák,
bőrötök alatt is légszák –

Hollóhad – fekete sereg,
sas és ökörszem,
pacsirta, vörösbegy,
rigó, sólyom, seregély,
háztetők közt surranók, mint
gólya, galamb, fecske, veréb,
legyen szürke, hétszín, hószín,
'nem a szárnycsapások száma,
a röppálya íve számít',
s hogy megtanultunk szállni.
Első szárnypróbálgatás,
násztánc, fészekrakás,
tojásból kikelt élet,
kiénekelte tavasz –

földrészt, évszakot cserélnék
csapatostól a vándormadarak,
jó széllel, nyitott légterekben
húznak a föld-mágnes erővonalán,
csőrükben olajág,
csöpp szemükben a tenger.

HEGYMENET

Budavári séta

Havas, kormos évszak után
az enyhülés mindent restaurál,
fagy gallyazta lombok rései
mutogatják a város nevezetességeit
s mellvédről, védőbástya szikláról
visszaverődik a napsugár-nyílzápor,
ronthat ostromágyú, gurulat lövedék,
a múlt önmagában vereség.

Föltáruul a kincses reneszánsz temető,
koronázó templom alatt, a Vérmezőn
karóba húzott, lenyakazott árnyékok
– dicsőség, nagyság rég volt –
szélrohammal a Gellért-hegy felől
a tornyos Tabán a Dunán jönne föl,
nézd viharjelző rezgőnyárfák
villámhárító levél-fonákját,
madarak légikikötőit,
virágkelyhek illat-füstölőit,
egy ördögtrilla-szítakötő – bohóc kelep –
vadrózsának csapja a szelet,
táncol a csörgősipkás csipkebokor,
nád bugás címere bomol
s akár egy kódexmásoló remeklése,

iniciálé a jegyzetfüzetbe préselt
számmisztikus margaréta,
feloldott zárójel a város karéja.

Bölcsőtől a bölcsességig
hosszú az út, mint ama égi.
Harang-mellét döngeti a szív –
délidőt dobban – mióta is? –
üzen a múlt a feledékeny mának:
csak a szakadék széléig hátrálhatsz,
nemzetben gondolkodva, megmaradunk,
tudjunk álmodni, szólni – magyarul.

TriaNON

Rablóbéke záradéka

Történelmi Magyarország,
emberi agy – térképformád,
kincseidet hogy széthordták,
rabló lett a fennhatóság.

Bitorló önkényuralmak
sarkaidból kiforgattak,
ami megmaradt magyarnak,
okkal-joggal forradalmas.

Címkézés

Ahol a patrióta ritka,
hangos a nacionalista.

Hajléktalan

Virágillat ébreszt,
ülőgumóin trónoló liliumféle,
állig begombolkozó csipkebokor,
ahol egy százlábú is elbotol,
rekordot ugranak a tücskök,
minden napsugárra fűzött
gyöngyharmat szétgurul,
kedvenc színem: a fűzöld.

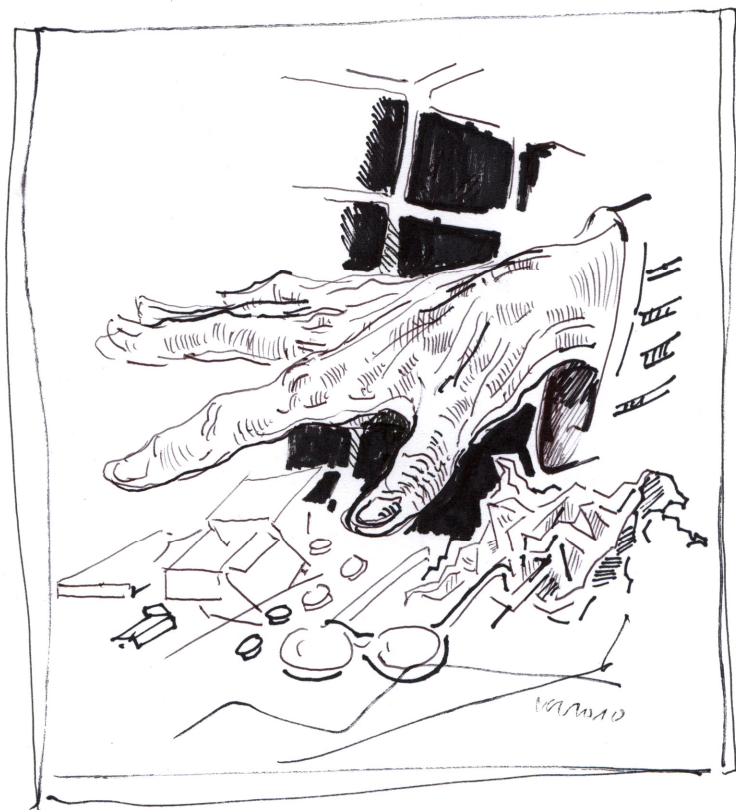
Valóságos éden ez
a rám zárt park
– formatervezett környezet,
a szellemi függőleges,
az anyagi vízszintes irány,
hol vergődve jut előre a szív, a szárny
minden csapása nekirugaszkodás.

*

Rongy a zászlóm,
hazám csonka.
Nem leltem asszonyra, otthonra,
aszfalt a terített asztal,
fojtanám bánatom borba.

Vénség

Emlékein mereng,
éjjel kikecmereg,
gyújt egy kis világot,
köhécsel, harákol,
gyógyszer után kapkod,
nagyothall, kész vakfolt,
csak tesz-vesz, rakosgat,
csipeget, kortyolgat,
tisztába tett gyerek,
nem repes, csak remeg,
magában beszélget,
hogy micsoda élet
súlyától rokkant meg,
oly egyedül van, lesz,
mint végítéletkor,
bevall mindent, meggyón,
fél lábbal a sírban
Isten előtt színt vall.

Vox humana

Sugárkévekben csillagok,
árnyékom követ – meghalok,
megrendít a sok sírhalom
– élő virágsokadalom.

Amíg élesre fen a kín,
fölszikkáznak szép szavaim –
a művész: lélek orvosa
és minden gyógyulás csoda.

Ébresztő

Napfény veri az ablaküveget,
lombsuhogás, tapsoló szárnyak,
átvilágítja sovány testemet
a lepedő, roppan csontvázam.

A horizonton együtt látható
a Hold és a Nap – állnak körém,
derül napraforgó ábrázatom,
lennék fényszomjas szobanövény.

Sajgó tagjaim összeszereli
sok apró, megszokott mozdulat,
lassan eszmélnek érzékszerveim,
összeáll a meghasadt tudat.

Tüzek

Az ifjúság lobbanékony
szerelme éltet;
pünkösdi lángnyelvek,
napkitörés táplálta örökmécses.

Gyújts, Prométheusz lopta tűz
– őrizzen papnő, Vesta szűz,
hamvas hamupipőke –
a Venus szította vágy
nem lehet szalmaláng,
lángpallos hiába vigyázza
az Édenkert bejáratát.

Háború lidércfénye
kísért, forradalmak,
népvezér felségjelvénye:
dicsfény-palást, „fényszarvak”.

Pisla lámpabél vagy izzó
– az ember szíve kiég.
Tisztító-tűz és pokol, hamvainkból
hányszor kell újjászületni még!?

Séta a sírkertben

Virágos temetőkert
ösvényein gyíkok kergetőznek,
madarak dárídója disszonáns,
mint túlvilági hollókárogás.
Leírhatatlan mind, – a volt,
már csak nevében él a holt,
teste virágföld, lelke árnyék,
éjfélkor kísért, lidércclángként,
családfa elhalt felmenő ága
int: szárazát az idő kivágja.

Egy sóhajtás – a lélek fölszáll,
súlyosabb ég sötétje dől rám.

Költőiskola

Hiányos mondat, sóhaj,
kihagyás, csökkentés,
ismétlés, ellentét –
Múzsám szófukar volna?
Gondolat-, szívritmus,
dal, szonett vagy himnusz
– lírai költemény
(más műfaj elbeszél)
metafora, hasonlat,
szinesztézia volna,
s mi megszemélyesít,
fogalmi, képi sík,
nem szószátyár próza.

A zene szava: szólam
– mozgalmas állítmány,
számjelzett alany,
más művészetnél fordítva van.
Miért? Hogyan? – a természet titkát
a Nagy könyvben előre megírták.

Központozás

Felkiáltójel voltam,
kérdőjelbe hajoltam;
gondolat- és kötőjel
csuklós mérővesszője
hosszában kinyújtóztam
(zárójel-koporsóban)
kettősponttal veszkődtem
s fönn szárnyas idézőjel,
lenn megvesszőzött mondat
végén parányi pont van.

Betűvetés

Ámuló Á,
elhaló H,
meglepődő J,
csodálkozó Ó, ...

Az írás lázgörbe –
pajkos kiolvasó,
dal, óda s már szárnyal.
Szamárvezetővel
a pegazus igásállat.

Kettős létra

	Delel a nap	
	narancsvörös	
	citrom	sárga
	alma	körte
	szilva	barack
	nyári	ősz
	mézes	édes
	arany	gyümölcs
	bogyós	fürtös
	tavas	virág
	ágról	ágra
	lombos	termő
	fokról	fokra
	lép föl	lép le.

Lélekalás

Az út, az igaz élet
szenvedéstörténet.
Egy irányt vett időm
telik, nem múlik tétlen –

Követnek a pusztába
tanúhegy, hagyásfa,
lélekalás ígék
s a vers-hívók imája.

A LÉLEK SZÍNKÉPE

Nemek harca

Tejút-szülőanyánk, áldott anya-
föld, -ország, -nyelv hitben megtartana,
hódít, ami nőnemű, magasztos –
tavasz, esthajnal, éj-istenasszony,
százszorszép beszélő virágnevek,
barlang bújtat, Alma Mater nevel,
ár-apály tengertáncra kél a Hold,
a férfi és nő – páros csillagok.

Ősállapot: szeretet, béke,
hol Isten első teremtménye
a férfiember: tűzláng, a nap,
termékenyítő eső, a mag,
szerelmi bájitaltól részeg
nemző indulat, nagy természet.

Hósködni itt mégsem erény,
lankad a hím erőfölény,
a szépség bűvkör, oltalom –
ahol az otthon, ott a hon.

Napimádó

A hullámokból kikelt
ragyogó asszonyi test
látszólag hűvös maradt,
akár egy gyújtólencse
a nap
zuhanyrózsája alatt,

de aki fényérzékeny,
hamar elvész tüzeiben.

Hölgyválasz

Ellenfényben vetkőző szépség
már káprázat, árnyékot nem vet,
illat-csapdába csal, igéz még:
száz életed van, egy szerelmed –

Napba öltözik, aurája
őrangyala, tükre a párja.

Feszültség

A kín és a gyönyör
végletei között
kiég a szenvedély.

Szakítópróba

Már szívátültetés
kell, hogy mást is szeress,
veszélyes küldetés
próbája, hogy felejts.

*

Gyűrűs ujjá körül
forogat – Nap a bolygót,
de éjem üdvözül
holdarcú mosolytól.

Távolsági hívás

Két ideg összeér –
a 'boldogságközpont' kapcsol
– örömöda, tisztán hallom
az éteri zenét.

Tartsd a vonalat! – megszakad,
szúr tűpárna szívem,
süketnéma minden,
ha a szép szó visszhangtalan.

Válás

Árulod szépséged megint
(engem már elárultál)
kettévált iker szíveink
nyílt sebe begyógyul tán.

Filmszakadás

All the world's a stage
Shakespeare

Természet színeváltozása,
évszakok váltófutása,
szélrózsa szédült küllői
visszafelé fognak pörögni,

mint ama végső játékfilmben,
amit rendezett az Isten,
mindenki mellékszereplő
vagy hullócsillag, szemfényvesztő.

Bohémélet

'Vágyom, tehát vagyok'
kontár életművész,
kávéház illatfelhőjén ülven
tollászkodnak angyalok.

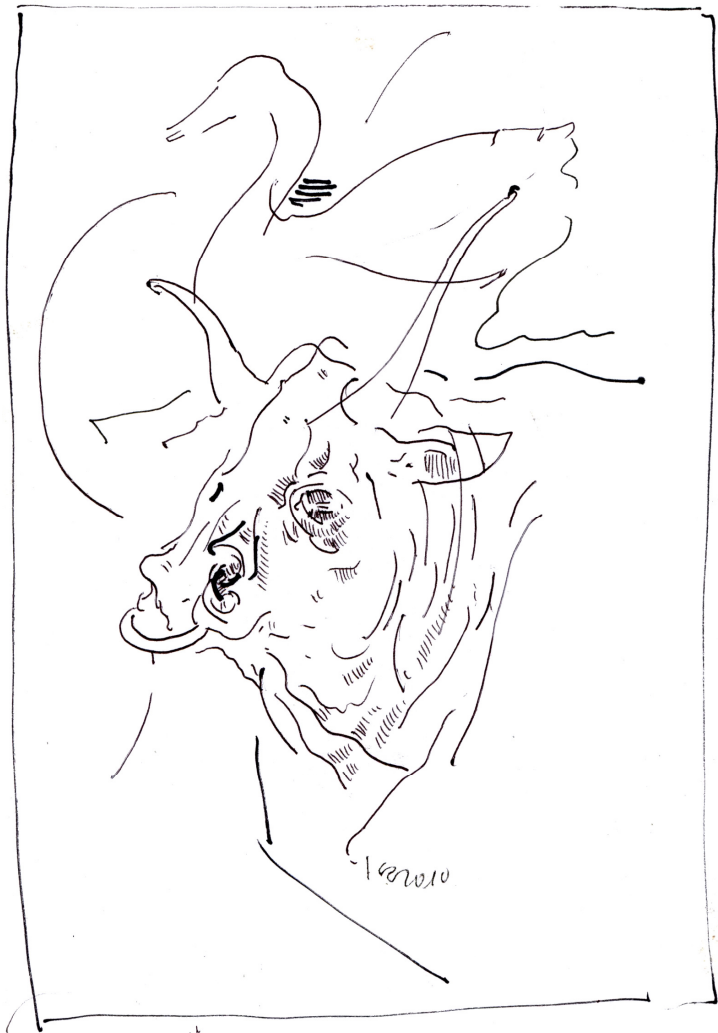
Igéző

Eget tart
a férfierő,
játszik vele a gyöngé nő.
A gyöngé nő.

Kitörnél
felbőszült bika,
orrodban a frászkarika.
Frászkarika.

Vadvirág-
füzér lesz láncod,
pipacspiros szoknya táncol.
Szoknya táncol.

Alkonypír
tüzeli véred
s fönn Hattyú, Szűz ábrándképe.
Ábrándképe.

Szerelemdal

A szerelem – költészet,
ifjúság életfája –
virága van, termése,
mindenség-koronája.

A szerelem szépséges
zene szívdobbanása,
alkotás szenvedélye,
istenség akarása.

Írisz

Lélek színeképe,
vonalkód a szemekben
olvasható, ha rebben,
káprázat fénytörése.

Tükörkép

Nézz rám
és mosolyogj,
már én is ragyogok,
mint fényben a gyémánt.

Vallomás

Véges,
mégis határtalan
lét ez –

Csillaghalmazt söpör
sűrű szempillád –
a végtelenített fényözön
feltárja a teremtés titkát.

Füst fátyoltánca
– vetkőző nyílt láng
szépséged – szenvedély
s gyönyör remekít,
művészet megörökít,
rejtelmes mosolyod megfejtené;
elevenszülő rombusz
tartja a glóbuszt –
trónolsz áldott állapotban
– fix pont, ahonnan
kimozdítható a világ.

Válasz

Mi a művészet? –
Megtisztulás, vigasz talán,
ha gyötör éhség, szomj,
áldott kenyér és bor
az Úr asztalán.

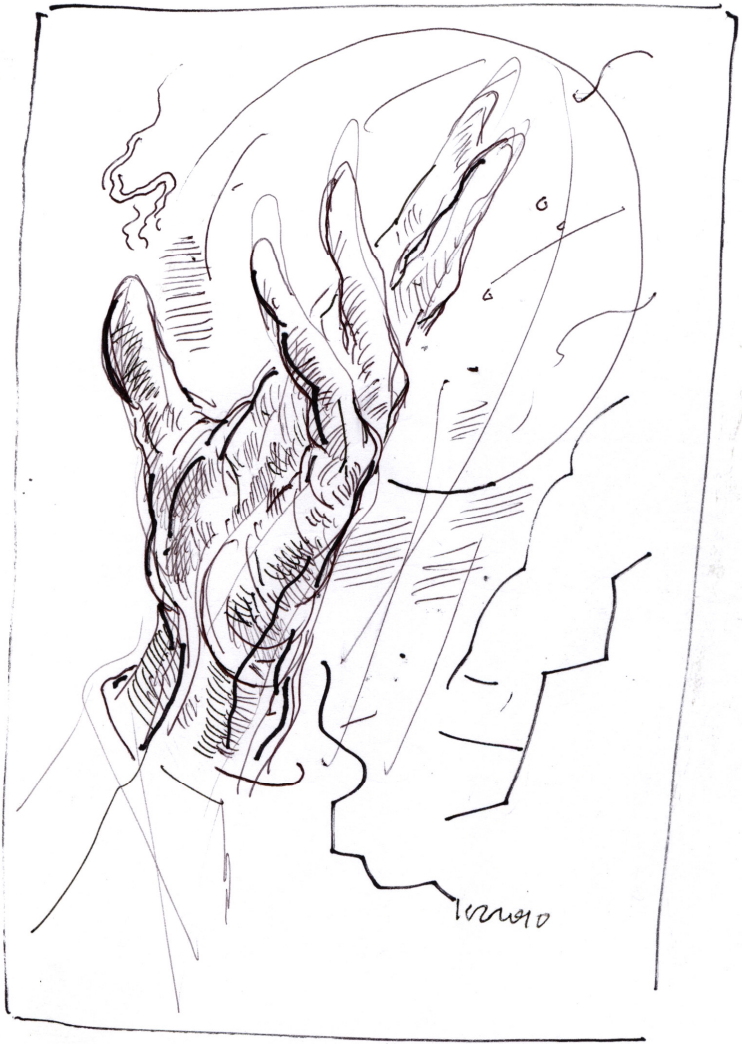
Könyörgés

Mikor mélységekből kiáltok,
csak te érthetsz meg, Istenem,
jóralvón is fog az átok,
íme, elmérged nyílt sebem.

Adj égi jelet, látva lássak –
vezet 'út, igazság, élet',
nagy a világ világossága,
ne adj rám örök sötétet.

Légy irgalmas. Gyarló életem
óvjad, ha van értelme még,
akaratlan, ha olykor vétkezem,
ártatlanság vélelme véd.

Tenyerem markáns sorsvonalát
gyors idő szaggatja fércként,
egy szusszal, Úram, kioltanád
csillagom reszkető fényét.

Tartalom

NAPSZÉLBEN

Kör	7
Kitekintés	8
Távolságok	11
Credo	12
Porlepte múlt	13
Holdvilágnál	17
Turistaút	18
Hitvalló	21
Széljárás	22
Kaktuszok közt	23
Bogaras	25
Csendélet galéria	26
Madárvilág	29

HEGYMENET

Budavári séta	33
TriaNON	37
Címkézés	38
Hajléktalan	39
Vénség	40
Vox humana	43
Ébresztő	44
Tüzek	45
Séta a sírkertben	46

Költőiskola	49
Központoszás	50
Betűvetés	51
Kettős létra	52
Lélekalásás	53

A LÉLEK SZÍNKEPE

Nemek harca	57
Napimádó	58
Hölgyválás	61
Feszültség	62
Szakítópróba	63
Távolsági hívás	64
Válás	65
Filmszakadás	66
Bohémélet	67
Igéző	68
Szerelemdal	71
Írisz	72
Tükörkép	73
Vallomás	74
Válasz	75
Könyörgés	76

- Ajgi, Gennadij:** CSILLAGKÉP ABLAKOMBAN
(versek **Cseh Károly** fordításában)
- Baán Tibor:** ELFELEJTETT SZÍNEK (versek)
- Ballai László:** MEGFELELT A NAPNAK (regény)
- Banos János:** LÉLEKZÖREJ (versek)
- Baranyi Ferenc:** KIELO. Egy szerelem látletelei
- Baranyi Ferenc:** ÖRÖK BARÁTAIM. Litera-túra a vén
kontinensen (műfordítások)
- Bene Zoltán:** NEMzedékregegy
- Bertha Zoltán:** FEKETE-PIROS VERSEK KÖLTŐJE
– KÁNYÁDI SÁNDOR (tanulmányok)
- B. Horváth István:** VERSEK A HORDÓBÓL
- Birtalan Ferenc:** CSAK KÉKRE LÉPJ (versek)
- Birtalan Ferenc:** VERSEK REGÉNYE
- Bíró András:** SZÁZ ÉV ÁRNYÉKBAN, KEVÉS
NAPSÜTÉSSEL (családregegy)
- Bíró József:** MUKKEUM SI (versek)
- Büki Attila:** SÁRA HOLDJA (drámák)
- Byron:** CHILDE HAROLD ZARÁNDOKÚTJA
(kétnyelvű kiadás, fordította: **Deme Gyula**)
- Czigány György:** LÁMPALÁZ. Három filmetűd
- Csernák Árpád:** KÉK KORLÁTON SÁRGA ERNYŐ
(prózai írások)
- Csoóri Sándor:** ÍGY LÁSSON, AKI LÁTNI AKAR
(válogatott versek magyar–olasz nyelven, **Sztanó
László** fordításában)
- Fazekas István:** FÉRFITÁNC (versek)

- Ferenczi László:** „MÉG EGY KICSIT NÉZNI...”
(esszék és tanulmányok)
- Juhász István:** AZ ELSZABADULT LÉGHAJÓ
UTASAI. Kalandozás a kamaszkor tájai fölött (regény)
- Hegyi Béla:** LÉLEKÜZENET (novellák)
- Hegyi Béla:** ÉHE A SZERETETNEK
Följegyzések a nyolcvanas évekből
- Kaiser László:** ÁLMOM A CSÖND (versek)
- Kaiser László:** TÚZ VAN, MAMI! (novellák)
- Kassai Tibor szerk.:** REJTŐZKÖDŐ VERSEK KÖNYVE
- Kolozsvári Papp László:** KLEOTÉRA TÖRTÉNETE
(novellák)
- Koncsek József:** AZ OKOS SZAMÁR. Fanyar mesék
a jó öreg Aesopus nyomán fiatal demokráciánkról
- Koppány Zsolt:** AMIKOR A BELGÁK TOLATNAK
(elbeszélések)
- Kósa Csaba:** HEGYHÁTI RAPSZÓDIA (lírai szociográfia)
- Kovács Sándor:** VERECKE (útikönyv)
- Lukáts János:** A SZIGETEMBER. Három kisregény
- Madár János:** GYANÚTLAN VILÁG (versek)
- Madarász Imre:** ANTIRETRÓ. Portrék és problémák
a pártállami korszak irodalmi és tudományos életéből
- Madarász Imre:** A LEGFÉNYESEBB SZÁZADFORDULÓ
Tanulmányok XVIII–XIX. század olasz irodalmáról
- Nemeskürty István:** ELÉRHETETLEN, TÜNDÉR
CSALFA CÉL (tanulmány)
- Németh István Péter:** „KALITKÁM IS MADÁR”
Czigány György költészete
- Oláh András:** KÖZJÁTÉK VAGYUNK. 50 év – 50 vers

- Pomogáts Béla:** KIHÍVÁS ÉS FELELŐSSÉG
Irodalmunk Európában (tanulmányok)
- Pomogáts Béla:** SZEMBENÉZNI A TÖRTÉNELEMMEL
Tanulmányok az ötvenhatos forradalomról
- Pozsgai Györgyi:** HOLDMADÁR (versek)
- Puskin:** ANGELO ÉS MÁS KÖLTEMÉNYEK
(kétnyelvű kiadás, fordította Baranyi Ferenc)
- Rónay László:** NAPOK NYOMÁBAN. Naplójegyzetek
- Szokolczay Lajos:** KIKÖTŐ (esszék és tanulmányok)
- Szapannos Gábor:** SZÁRAZBABÓDI DEKAMERON
(novellák)
- Szarka István:** A DÉR TÜZE (versek)
- Szervác József:** ASZÁLY ELŐTT. ÁTDOLGOZÁS
(versek)
- Temesi Ferenc:** GABO MEG A HALÁL (tárcák,
tárcanovellák, kisprózák, publicisztikák)
- Tóth Szilvia:** LÁZADÁSBÓL HAGYOMÁNY
Tanulmányok a modernizmusról és az avantgárdról
- Tusnády László:** KAZINCZY KÜLDETÉSE
(eposz magyar–olasz nyelven)
- Turbók Attila:** LEPKETÁNC (versek)
- Viczián Sándor:** ARCOMON A CSÖND (versek)
- Vincze Dezső:** LÉTEZÉSÜNK KERTJÉBEN (versek)
- Veszélka Attila:** JET SKI, A HUSKY
Történetek egy nevető kutyról
- Véghelyi Balázs:** A MEGÍRATLAN ÉS A MEGÍRT
IDŐK (esszék)
- Véghelyi Balázs:** KÖTELEK (versek)

A szerző megjelent
verseskötetei

AZ ÉG TÜKRÉBEN
(1992)

VÍZJELEK NYÁRI ÉGEN
(1996)

A FÉNY HULLÁMVERÉSE
(2000)

HÍVÓ SZÓ
(2003)

BARBÁR TÉRIDŐ
(2006)

1200 Ft

„Omnis ars imitatio est naturae.”
Szigeti Lajos versein meditatálva (mert-
hogy latinos ideáival maga is erre
ösztönöz), önkéntelenül is valami
bölcselem ötlük eszünkbe az általa
olykor édeninek is gondolt-nevezett
hajdanságból. „Minden művészet a
természet másolása.” Így is fordítják

Seneca nagyhatású aforizmáját, ám költőbarátunk, akinek
éppen évtizedes (*A fény hullámverése* című) kötete éppen-
séggel *Aquincum* csodáinak igézetében zárul – mintha
szinte fordítva látná mindezt. Ergo: mintha az egész földi
natura, sőt, maga a világegyetem is csak afféle atelier, vagy
hangversenyterem, esetleg laboratórium volna a művészet
megvalósításához, azaz pontosabban: a Mű létrejöttéhez,
légyen az utóbbi a festmény, a szobor, a szimfónia, de,
főként: a vers.

A költemény ugyanis a legalkalmasabb arra ebben a gon-
dolkodás-rendszerben (ahol ott vannak ugyan a múlt és
jelen legfontosabb összetevői: a tárgyak például az ósdisá-
goktól egy horgászboton át a fényűjságig; a lét legnagyobb
pillanatai a szerelemtől a gyászig; ott a mikro- és makrokoz-
mológiák, bármikori tudományok, filozófiák bölcselmei),
hogy kinyilatkoztassa legfőbb önmagunk: „Az ember a fény
rovásírása.”

Ez az egyszerre ősi és egyszerre modern lény így juthat
el a lényeghez, a kiszenvedve meglelt világképlethez, és a
rajta előbb átderengő, majd egyre pontosabban kirajzolódó
célhoz, teremtmény a Teremtőhöz: „Istenhez vezet minden
út, / más igazság hamis. / Az égi abszolút, / a földi relatív.”
Ez Szigeti Lajos krédója. A *Credo*.

Veress Miklós